

Sygn. akt VI Ga 217/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 listopada 2013 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Andrzej Borucki

Sędziowie: SO Barbara Frankowska (spr.)

SR del. Andrzej Szydło

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Mikulska

po rozpoznaniu w dniu 14 listopada 2013 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) Spółki z o.o. w R.

przeciwko: (...) SA w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego co do punktu II i III wyroku Sądu Rejonowego
w Rzeszowie V Wydziału Gospodarczego z dnia 28 czerwca 2013 r., sygn. akt V GC 323/12

I. oddala apelację,

II. zasądza od pozwanego (...) SA

w W. na rzecz powoda (...) Spółki z o.o.

w R. kwotę 300 zł (trzysta złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt VI Ga 217/13

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 14 listopada 2013 r.

Pozwem z dnia 15 lutego 2012r. powód (...) sp. z o.o.

w Z. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. w W. kwoty 4.687,53zł z ustawowymi odsetkami od kwot 2.857,53zł od dnia 5 maja 2009r., 1.800,00zł od dnia 8 sierpnia 2009r.

i kosztami z tytułu odszkodowania w związku z wypadkiem i uszkodzeniem pojazdu należącego do powoda marki V. (...) o nr rej (...).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości, kwestionując zakres szkody. Podniósł, że jeszcze przed wystąpieniem kolizji samochód posiadał nienaprawione uszkodzenia, odmawiając pokrycia kosztów ich naprawy.

Odnośnie kosztów pojazdu zastępczego pozwany podniósł, że przyznał powodowi zwrot kosztów najmu tego pojazdu w wysokości 900zł netto, uznając za zasadny najem tego pojazdu przez 9 dni, kwestionując pozostały czas najmu, jako bepodstawnie wydłużony ponad okres czasu niezbędnego do naprawy pojazdu.

W dalszych pismach procesowych powód odnośnie kwoty przyznanej przez pozwanego 900 zł , cofnął pozew z uwagi na zapłatę.

Wyrokiem z dnia 28 czerwca 2013r. sygn. akt V Gc 323/12 Sąd Rejonowy w Rzeszowie umorzył postępowanie co do należności głównej w kwocie 900,00zł , zasądził od pozwanego na rzecz kwotę 3.787,53zł z ustawowymi odsetkami od kwot 2.887,53zł od dnia 5 maja 2009r. do dnia zapłaty, 900,00zł od dnia 8 sierpnia 2009r. do dnia zapłaty, oraz koszty postępowania, przyjmując, że pozwany ponosi koszty w 80%, a powód w 20 %, pozostawiając wyliczenie kosztów Referendarzowi Sądowemu.

W uzasadnieniu Sąd Rejonowy ustalił, że w wyniku zdarzenia mającego miejsce w dniu 13 marca 2009 r. uszkodzeniu uległ, stanowiący własność powoda, samochód marki V. (...) o nr rej. (...). Sprawca szkody był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej u pozwanego. W dniu 16 marca 2009r. przedstawiciele pozwanego dokonali oględzin uszkodzonego pojazdu. Rzeczoznawca pozwanego D. M. dokonał oględzin pojazdu i wykonał kalkulację, wymieniając elementy uszkodzone, występujące z prawej strony pojazdu w związku z typem kolizji. Rzeczoznawca zakwestionował uszkodzone elementy znajdujące się po lewej stronie pojazdu, m. in. reflektor lewy, uszkodzenie zderzaka w części przedniej w postaci pęknięcia i zarysowania, uszkodzenie prawej listwy, uszkodzenie belki zderzaka. Kalkulacja naprawy wskazywała na kwotę 4.441,09zł netto.

Powód zwrócił się pismem z dnia 31 marca 2009r. do pozwanego o uzupełnienie kalkulacji o dodatkowe elementy. Pozwany odmówił wskazując, że nie mają one związku ze zdarzeniem. Powód przystąpił do naprawy pojazdu, koszt naprawy i elementów zakwestionowanych przez pozwanego zostały wyodrębnione na fakturze. Suma kosztów poniesionych przez powoda z tytułu naprawy i wymiany elementów uszkodzonego pojazdu w postaci poszycia zderzaka przedniego, listwy prawej zderzaka przedniego, ślizgu prawego zderzaka przedniego, wzmocnienia czołowego plastikowego, belki zderzaka plastikowego, zaślepki halogenu prawego, dwóch reflektorów, osłon gumowych i plastikowych instalacji elektrycznej pomiędzy drzwiami przednimi prawymi, a słupkiem to 2.887,53zł.

Pozwany przyznał pismem z dnia 22 maja 2009r. powodowi odszkodowanie w łącznej kwocie 7.558,87zł netto, na którą składały się należności obejmujące uznany w części koszt naprawy uszkodzonego pojazdu w kwocie 7.131zł netto, koszt holowania pojazdu w kwocie 386,89zł netto, koszt badania technicznego pojazdu w kwocie 40,98zł oraz w sierpniu 2009r. kwotę 900zł z tytułu kosztów wynajmu pojazdu zastępczego.

Powód prowadzący działalność gospodarczą wynajął pojazd zastępczy od 13 marca 2009r. do 30 marca 2009r., kiedy to odebrał naprawiony pojazd.

Z tego tytułu powód dochodził pierwotnie kwoty 1800zł, ostatecznie 900zł. Reszta kwoty została wypłacona przez pozwanego.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy przyjmując, że pozwany ubezpieczyciel nie zakwestionował swojej odpowiedzialności za szkodę co do zasady, wskazał, że odszkodowanie powinno być równe niezbędnym kosztom naprawy, które zostały poniesione w wyniku przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu jego technicznej używalności istniejącej przed wyrządzeniem szkody.

Sąd Rejonowy uznał, że powód wykazał wysokość szkody, w szczególności opinią biegłego. Odnośnie kosztów wynajmu pojazdu zastępczego powód wykazał dowodami z zeznań świadków i opinii biegłego.

Sąd Rejonowy wskazał, że nie znalazł podstaw do powołania nowego biegłego z uwagi na zebrany materiał dowodowy.

Powyższy wyrok zaskarżył apelacją pozwany w części co do pkt II oraz pkt III wnosząc o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa oraz stosowne rozstrzygnięcie o kosztach postępowania I instancji i II instancji ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Pozwany zarzucił naruszenie:

1. art. 361 § 1 kc w zw. z art. 363 § 1 kc poprzez przyjęcie:

- iż w adekwatnym związku przyczynowym ze sprawstwem kolizji z dnia 13.03.2009 r. pozostaje szkoda w postaci kosztów naprawy uszkodzeń pojazdu, której zakres i wysokość wynika z kosztorysu przedstawionego przez powoda oraz faktury VAT nr (...),

- iż w adekwatnym związku przyczynowym ze sprawstwem kolizji z dnia 13.03.2009 r. pozostaje szkoda w postaci kosztów najmu pojazdu zastępczego w wymiarze przekraczającym 9 dni,

2. art. 233 § 1 kpc poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów oraz wysnucie sprzecznych z zasadami logiki i prawidłowego rozumowania wniosków sprowadzających się do stwierdzenia, że:

- uszkodzeniu w wyniku kolizji uległy elementy wskazane w kosztorysie powoda, w sytuacji gdy wskazane tam uszkodzenia powstały w wyniku innego zdarzenia, za które pozwany nie ponosi odpowiedzialności,

- uzasadniony najem pojazdu zastępczego wynosić miał 18 dni, gdy zasadnym był najem przez 4 dni od dnia zgłoszenia do oględzin oraz następnych 5 dni technologicznego czasu naprawy pojazdu,

3. art. 233 kpc i art. 229 kpc poprzez brak wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego i pominięcie bezspornej okoliczności, potwierdzonej dodatkowo dowodami, że uszkodzenie zderzaka przedniego w pojeździe w postaci jego pęknięcia powstało przed zdarzeniem, co winno prowadzić do uznania, że roszczenie o zwrot kosztów naprawy/wymiany zderzaka nie pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym ze sprawstwem i oddaleniem powództwa tym zakresie,

4. art. 233 § 1 kpc w zw. z art. 278 § 1 kpc poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów i uznanie za wiarygodną opinię biegłego sądowego A. B. (1) oraz opinii uzupełniających, w sytuacji gdy opinia ta zawiera ustalenia sprzeczne z okolicznościami bezspornymi oraz dowodami zgromadzonymi w sprawie, poprzez oddalenie wniosku pozwanego o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego.

Pozwany powołując na się zgłoszone zastrzeżenie wniósł o dopuszczenie oraz przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu rekonstrukcji przebiegu wypadków drogowych i motoryzacji na okoliczności wskazane w apelacji.

W uzasadnieniu apelacji pozwany rozwinął argumentację na poparcie zgłoszonych zarzutów.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie w całości, oddalenie wniosku o ponowny dowód z opinii biegłego i zasądzenie kosztów postępowania.

Pozwany podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie. Odnośnie zderzaka podniósł, że jego lekkie pęknięcie sprzed zdarzenia nie kwalifikowało go do naprawy, co stało się koniecznym dopiero po wypadku.

W przedmiocie wniosku dowodowego podniósł, że jest on całkowicie nowym w sprawie, jako że poprzednio pozwany wnioskował o opinię biegłego tej samej specjalności co biegły A. B. (2), obecnie żąda opinii biegłego z innego zakresu.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja pozwanego nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd I instancji dokonał prawidłowej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i wyciągnął z niego wnioski logicznie uzasadnione. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd przedstawił

motywy swego rozstrzygnięcia oraz argumentację na poparcie swego stanowiska. Dlatego też ustalenia Sądu Rejonowego Sąd Okręgowy przyjął za własne.

Niezasadny był zarzut naruszenia art. 233 § 1 kpc i art. 229 kpc. Nie jest wystarczającym uzasadnieniem tego zarzutu przedstawienie przez stronę skarżącą własnej oceny dowodów i wyrażenie dezaprobaty dla oceny prezentowanej przez sąd pierwszej instancji. Skarżący ma obowiązek wykazania naruszenia przez sąd paradygmatu oceny wynikającego z art. 233 § 1 k.p.c.

(a zatem wykazania, że sąd a quo wywiódł z materiału procesowego wnioski sprzeczne z zasadami logiki lub doświadczenia życiowego, względnie pominął w swojej ocenie istotne dla rozstrzygnięcia wnioski wynikające z konkretnych dowodów - grupy dowodów) /I ACa 1075/12 wyrok s.apel. 2013-01-24 w Ł. LEX nr 1267341/. Powyższe w sprawie nie miało miejsca.

Sąd Okręgowy podzielił ocenę dowodu z opinii biegłego. Pozwany kwestionując powyższy dowód wskazywał, że uderzenie nastąpiło w strefę przedniego prawego koła aż po prawych przednich drzwi. Uszkodzenie zaś przedniego zderzaka było efektem innego zdarzenia, za które pozwany nie ponosił odpowiedzialności. Na uzasadnienie pozwany powoływał się na nieuwzględnienie przez biegłego wcześniejszego uszkodzenia zderzaka, wynikającego z oświadczenia pracownika powoda oraz brak ciągłości uszkodzenia.

Sąd Okręgowy miał na uwadze, oświadczenie pracownika powoda, iż zderzak był lekko pęknięty /k. 218 /. Podany przez powoda opis świadczy raczej o rzetelności z jego strony jako, że nie ukrywał stanu pojazdu sprzed zdarzenia. Jednocześnie jednak brak podstaw chociażby do umiejscowienia uszkodzenia, jego intensywności, zakresu, czy przykładowo sięgało w głębsze warstwy.

Pozwany wskazujący na tę przyczynę jako podstawę odmowy uznania związku z wypadkiem winien tę kwestię zbadać podczas procesu likwidacji. Tymczasem do powyższego nie ustosunkowano się w szerszy sposób podczas likwidacji szkody. Przedstawiciel pozwanego, pomimo że leżało to w interesie pozwanego, dokonując oględzin podczas likwidacji szkody nie zbadał tej kwestii, nie opisał, ani w inny sposób nie udokumentował tego uszkodzenia. Likwidator nie zapewnił w tej sprawie dostatecznego materiału dowodowego, ograniczając się do lakonicznych stwierdzeń że pęknięcie zderzaka, spojlera

i belki są bez związku z kolizją. Nie umotywował jednocześnie swojego stanowiska. W żaden sposób nie odniósł się do tej kwestii w protokole oględzin gdyż, co należy zaznaczyć, takiego protokołu w ogóle nie sporządzono. Innymi słowy w sprawie brak materiału dowodowego w oparciu o który możliwym byłoby w procesie potwierdzenie stanowiska pozwanego.

Jednocześnie ze zgromadzonego materiału dowodowego, w tym z opinii biegłego wynikało, że istnienie lekkiego pęknięcia nie wyklucza powstania uszkodzeń podczas wypadku w zakresie opisanych w kosztorysie załączonym do spornej faktury VAT i powstania dopiero na tym etapie eksploatacji pojazdu konieczności dokonania spornej naprawy. Pozwany nie wykazał, aby pęknięcie to przesądzało, że uszkodzenia w spornym w sprawie zakresie istniały już przed zdarzeniem, czy też miało ono wpływ na powstanie szkody w zakresie wskazanym przez powoda. Biegły jednoznacznie stwierdził, że wcześniejsze uszkodzenie nie miało wpływu na powstanie uszkodzeń podczas spornego wypadku. Zarysowanie zderzaka jest rzeczą powszechną i samo w sobie nie przeszkadza w eksploatacji.

Biegły w odpowiedzi na zarzuty pozwanego wyjaśnił także, odnośnie belki poprzecznej, że ogniska korozji, które miały świadczyć o jej wcześniejszym uszkodzeniu nie są na zdjęciu wskazanym przez pełnomocnika pozwanego widoczne, nadto część ta nie jest podczas eksploatacji chroniona np. przed słońcą wodą, co mogło właśnie spowodować

rdzę. Jednocześnie uderzenie w zderzak z prawej strony mogło spowodować odkształcenie właśnie poprzecznej belki zderzaka.

W przedmiocie zarzutu braku ciągłości uszkodzenia, to biegły w przekonujący sposób wyjaśnił także, że prawy przedni błotnik jako element elastyczny po ustąpieniu działającej na niego siły zderzeniu powrócił do swojej poprzedniej pozycji. Ta sama siła spowodowała jednocześnie odkształcenie się i pęknięcie zderzaka. Brak podstaw do uznania za niewiarygodną w zakresie w jakiej ta podlega kontroli Sądu, a to logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej, opinii dającej wyraz wiedzy specjalnej biegłego, którego kompetencje nie budziły wątpliwości.

W ocenie Sądu Okręgowego, zasadnym jest wniosek, że powyższa opinia jako logiczna i stanowcza jest wystarczająca do przyjęcia odpowiedzialności pozwanego również za uszkodzenie zderzaka.

Sąd podziela pogląd, zgodnie z którym z istoty i celu dowodu z opinii biegłego wynika, że jeżeli rozstrzygnięcie sprawy wymaga wiadomości specjalnych, dowód z opinii biegłego jest koniecznością. W takim przypadku sąd nie może poczynić ustaleń sprzecznych z opinią biegłego, jeżeli jest ona prawidłowa i jeżeli odmienne ustalenia nie mają oparcia w pozostałym materiale dowodowym /I ACa 316/13 wyrok s.apel. 2013-07-23 w Ł. LEX nr 1363289/. Należy pamiętać, że to właśnie akta szkody mają za zadanie dokumentować jej zakres i przebieg likwidacji. Braki zaś w dokumentacji pozwanego, dotyczące spornej kwestii, przemawiają w świetle dowodu z opinii biegłego na jego niekorzyść.

W świetle powyższego niecelowym byłoby także powoływanie kolejnego dowodu z opinii biegłego. Jeśli Sąd określoną okoliczność uznaje za wyjaśnioną, to nie ma obowiązku dopuszczania dowodu z dalszej opinii biegłych, zwłaszcza że jak w przedmiotowej sprawie biegły miałby do dyspozycji ten sam niepełny materiał dowodowy. Sama okoliczność zaś, że opinia biegłych nie ma treści odpowiadającej stronie, nie stanowi dostatecznego uzasadnienia dla przeprowadzenia dowodu z kolejnych opinii.

Sąd Okręgowy zatem uznała zarzut naruszenia art. 278 kpc za niezasadny, oddalił także wniosek pozwanego o kolejny dowód z opinii biegłego.

Odnosnie pojazdu zastępczego to koszty jego najmu przez poszkodowanego obejmować mogą tylko okres konieczny i niezbędny do naprawy pojazdu (art. 361 § 1 k.c.). Zasadnym było stanowisko powoda argumentującego, że konieczność najmu uzasadniona była nie tylko technologicznym czasem naprawy, ale także przebiegiem likwidacji szkody. Sąd miał na uwadze, że jeszcze w dniu 24.03.2009 r. nie było stanowczej decyzji co do uznanego zakresu naprawy /k.206/, zatem przed tą datą nie można było przystąpić do naprawy. Skoro do usunięcia szkody nie doszło nawet w przeciągu 11 dni, to pozbawionym podstaw było twierdzenie, że koszt najmu podlega zwrotowi wyłącznie za dni 9, jak tego chciał pozwany.

Jednocześnie biegły oszacował kompleksowy czas niezbędny do naprawy na 18- 20 dni. Przy czym wyjaśnił, że sam technologiczny czas naprawy to 14 godzin, należy jednak uwzględnić czas niezbędny na wysuszenie szpachli, podkładu lakierniczego i właściwego lakieru /lakierowanych było kilka elementów/ - łącznie kilka dni. Należało też wziąć pod uwagę takie czynniki jak oczekiwanie do kilku dni na części zamienne, a także co oczywiste, przebieg procesu likwidacji szkody prowadzony przez pozwanego.

Z uwagi na powyższe uzasadnionym było w ocenie Sądu Okręgowego uznanie zarzutu pozwanego w zakresie czasu za jaki należy się koszt najmu pojazdu zastępczego za niezasadnym w całości.

Podsumowując, zarzut apelacji naruszenia art. 361 § 1 kc okazał się w całości bezzasadnym, jako że szkoda pozostawała w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy oddalił apelację jako bezzasadną w całości na podstawie art. 385 kpc orzekając jak w pkt I wyroku.

W przedmiocie kosztów postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 108 kpc.

Zarządzenie:

- 1.odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełn. pozwanego;
- 2.proszę doręczyć pełn. pozwanego kserokopię prot. skróconego z rozprawy zgodnie z wnioskiem;
- 3.kal. 1 tydz.